

[Jensen-Broby.]

kan blive enige om at spare, forlange, at der skal spares 10 pct. på de frie bevillinger. Hvis man så er bange for, at der nogle steder vil blive skåret for hårdt ned, kan vi give en dispensationsbestemmelse. Det er altså den modsatte fremgangsmåde; man siger, at der skal spares; men er der nogen steder, hvor man synes det rammer for hårdt, får finansministeren ret til at dispensere med finansudvalgets billigelse. Sådan forholder det sig.

Mit forslag gik ikke ud på, at man skulle spørge de enkelte administrationschefer, om de ville spare de 10 pct. Tanken i mit forslag var, at der skulle udgå en ordre til, at der skulle spares 10 pct., og så måtte man rette sig derefter. Thi det er min erfaring, at man ingen vegne når ved at spørge, om der kan spares, man må forlange, at besparelser skal gennemføres. Det er den forskel, der er på mit forslag og det, flertallet i spareudvalget blev enige om.

Jeg er ked af, at vi ikke er nået videre, og at der ikke i de forskellige kontorer har været mere villighed til at komme med forslag. Jeg kan forresten også sige, at det er mig bekendt, at ikke alle kontorchefer er blevet spurgt. Stillingen er altså den, at jeg ingen vegne har kunnet komme, og nu bebrejder man mig, at jeg taler ud ad vinduet, at det er agitation det hele, og man siger, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde, at der ingen realitet er i mit arbejde i finansudvalget sammenholdt med min stilling i spareudvalget. Jeg skal dertil sige, at der er adskillige af de bevillinger, der er blevet gennemført i finansudvalget, som jeg ikke har været glad for; men som stillingen er, kan det jo ikke hjælpe, at jeg tager afstand fra en hel masse ting og måske kommer til at stå ene med det. Derfor må jeg somme tider nøjes med, som det ærede medlem hr. Gregersen sagde, at brumme. Det er ikke så rart, og det kan jo nok være, at jeg kunne få en lidt stærkere stilling, den dag jeg ikke var formand for finansudvalget. Hvis jeg sad som almindeligt medlem her, kunne jeg i hvert fald komme noget kraftigere frem med de ting, som jeg mener er nødvendige. Det er i virkeligheden min overbevisning, at vi ikke kan fortsætte med den stigning i udgifterne, vi har haft i de sidste år, fra 1938—39 og til nu, og derfor vil jeg fortsat arbejde for, at man samtidig med at skaffe nye indtægter ved nye skatter også prøver på at forenkle de udgiftsposter, der findes, og spare på dem; for den krone, der spares, er lige så god som den, der er for-tjent.

Mere har jeg ikke at sige på nuværende tidspunkt. Jeg tror, at man ude over landet er klar over, at staten har så mange ansatte og så stor en administration, at vi i virkeligheden i den kommende tid bliver nødt til også at forenkle på dette område og derigennem spare penge. Om man så kan gennemføre dette ved en fast 10 procents afgift, eller man skal gå andre veje, vil jeg overveje, og det kan vi til den tid komme tilbage til.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Den sag, som nu er til det høje tings behandling, spørgsmålet om, hvorvidt det er muligt at bringe statens udgifter ned gennem besparelser, interesserer mig overmåde meget, og derfor tillader jeg mig at gøre nogle bemærkninger ved denne lejlighed. Selvom det i første række er under finansministerens ressort, statens samlede indtægter og udgifter og det egentlige overblik skal ligge, tror jeg, at det høje ting vil give mig ret i, at den tale, det ærede medlem hr. Kolbjørn holdt i formiddag er tilstrækkelig personlig begrundelse for mig til at gøre nogle bemærkninger nu.

Det ærede medlem hr. Kolbjørns tale var en tale med en morale. Den sluttede med at fastslå, at det afgørende for ham ikke var at få lejlighed til at harcellere over tidligere udtalelser og tidligere betragtninger, men først og fremmest at formane os til under vort ansvar som talsmænd for befolkningen at bestræbe os for i vore taler og i vor politik at være vejledende og ikke vildledende. Denne morale er jeg naturligvis enig med det ærede medlem i, men jeg er ikke sikker på, at hans begrundelse, hans præmisser frem til denne konklusion, når man får lejlighed til at læse dem i fortrykket og nærmere overveje dem i historiens belysning, er af den karakter, at de er udtryk for en vejledning af befolkningen.

Det ærede medlem brugte som grundlag for sine moralske bebrejdelser mod det konservative folkeparti udtalelser i denne sal, da partiet i marts 1950 rejste spørgsmålet om besparelser, og brugte en tale, jeg havde holdt den 16. marts, som skytset for sin argumentation. Det ærede medlem fremhævede, at denne tale gik ud på at formane administrationen til at gennemføre en generel nedskæring på 5 pct. af statens udgifter. Det ærede medlem har læst min tale, som en vis mand læser biblen. Det ærede medlem overser ganske, at jeg i denne tale den 16. marts 1950 — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et kort citat — på sp. 2806, hvor fortsættelsen af talen står, stiller den daværende finansminister et di-